

ОЦЕЛЕНИТЕ

ÖVERLEVARNA

Copyright © Alex Schulman 2020

Published by agreement with Ahlander Agency

© Стефка Кожухарова, *превод от шведски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2021

ISBN: 978-954-28-3454-0

Алекс Шулман

ОЦЕЛЕНИТЕ

Превод от шведски:
Стефка Кожухарова

 ciela

На Кале и Никлас

ПЪРВА ЧАСТ

ВИЛАТА

Първа глава

23.59 ч.

Полицейска кола бавно разорава синкавата шума надолу по тракторния път към имота, самотната вила на носа на езерото във вечно сумрачната юнска нощ. Обикновената дървена постройка е с несъразмерни пропорции и изглежда малко по-висока, отколкото би трябвало. Белите ъгли на къщата са се олющили, а червеното дърво на южната стена е потъмняло от слънцето. Керемидите на покрива са се сраснали и са заприличали на люспите на праисторическо животно. Вятърът е утихнал и е прохладно, а стъклата на прозорците са влажни от мъглата. Един от тях на втория етаж разпръсква самотна яркожълта светлина.

Долу проблясват спокойните води на езерото, чийто бряг е осеян с брези. Там е и сауната, където през летните вечери момчетата се къпеха заедно с баща си. После тръгнаха по ръбестите камъни към водата, вървяха един след друг и като разпнати на кръст пазеха равновесие с разперени встрани ръце. „Хубаво е!“, провикваше се татко и се хвърляше във водата, а викът му отекваше над езерото. После настъпваше такава тишина, каквато можеше да има само тук, на това отдалечено от света място, тишина, която ту плашеше

Бенямин, ту събуждаше у него чувството, че всичко наоколо е наострило уши и слуша.

Малко по-надолу по протежението на брега се намира навесът за лодки. Дървесината му е загнила и конструкцията е започнала да се снишава към водата. А отгоре е плевнята с проядени от термити подпори и седемдесетгодишни следи от животински тор по циментовия под. На полянката между плевника и къщата момчетата играеха футбол. Теренът там е неравен и отборът, защитаващ вратата от страната на езерото, трябваше да тича нагоре по наклона.

Мястото прилича на сцена: няколко самотни постройки на поляната, приклепени от гората зад тях, и езерото отпред. Недостъпното място е също толкова безлюдно, колкото и преди години. Ако човек се огледа от ръба на носа, няма да види човешка следа. От време на време чуваха кола по чакъления път от другата страна на езерото, отдалечения звук от двигател на ниска предавка, а през сухите летни дни можеха да видят от гората да се вдига облак прах. Но никога не срещаха други хора, бяха сами на това място, от което не си тръгваха и което никой не посещаваше. Един ден видяха ловец. Появи се изведнъж, докато момчетата си играеха в гората. Мина на около двайсет метра от тях, облечен в зелено белокоп мъж, и безшумно се скри между клоните. Погледна безизразно момчетата, залепи показалеца си на устните, а после изчезна между дърветата. Появата му там си остана загадка, все едно мистериозен метеорит се приближи и прекоси небосвода, без да се разбие. Момчетата повече не го споменаха и понякога Бенямин се чудеше дали изобщо се беше случило.

Слънцето се е скрило преди два часа. Полицейската кола се спуска внимателно по тракторния път. Шофьорът угрижено оглежда пътя надолу по склона. Привежда се над кормилото и извърта глава нагоре, но все още не различава какво се крие зад върховете на дърветата. Над къщата се издигат внушителни ели. Още от ранното детство на момчетата те бяха величествени, сега обаче са се изстреляли на трийсет-четиресет метра нагоре във въздуха. Баща им се гордееше много с плодородието в района, сякаш бе негова заслуга. В началото на юни заравяше семена на репички в почвата и едва няколко седмици по-късно тръгваше с децата към градината, за да им покаже как от земята са напъпили редици с червени точици. Но човек не можеше да разчита на плодородна почва навсякъде около вилата, тук-там земята бе мъртва. За един рожден ден татко подари на мама ябълково дърво, още си е там, където го засади, но не расте и не ражда плодове. Някъде почвата е черна и сбита, без нито едно камъче в нея, другаде тревата расте направо от скалите. Веднъж татко реши да построи кокошарник. Щом взе да забива колчетата за оградата, те ту потъваха меко в напоената от дъжда почва, ту пропяваха при удара с някой камък, а татко надаваше вик и ръцете му затреперваха от съпротивата на скалата.

Полицаят слиза от колата. С механични движения намалява звука на апарата на рамото си и той издава характерното пиукане. Мъжът е висок. На кръста му подрънкват матовочерни инструменти, тежестта им го дърпа надолу и той изглежда някак заземен.

Над високите ели пробягва синкава светлина.

Сиянието крие нещо магическо. Синеещите се над езерото планини и светлината от полицейската кола са като рисунка на платно.

Полицаят прави няколко крачки към къщата и спира. Объркан, остава на място и известно време наблюдава сцената пред очите си. На каменните стълби към входната врата на вилата седят трима мъже. Вкопчили са се един в друг и плачат. Носят костюми и вратовръзки, а на тревата отстрани е захвърлена урна. Полицаят среща погледа на един от мъжете и той се изправя. Другите двама остават, вкопчени един в друг. Мокри и с рани. Ето защо на мястото е повикана и линейка.

– Аз съм Бенямин. Аз се обадох на полицията.

Полицаят започва да рови из джобовете си за бележник. Не знае, че тази история трудно може да се побере на лист хартия, че му предстои да се впусне в разказ, продължил десетилетия, историята на трима братя, които отдавна са се откъснали от това място и сега са се завърнали по принуда. Не знае, че всичко е свързано и нищо не може да бъде разказано самостоятелно. Теглото на събитията е голямо, но разбира се, най-тежкото вече се е случило. Сцената на каменните стълби, плачът на братята, подутите им лица и кръвта са последната вълна от отдавна разярилата се буря.